

ledes som de siadlige Forhold ere, kan det naturligtvis ikke benægtes, at der kan være nogle faa, der maaffe kunne lide nogen Ulempe ved, at Banegaarden flyttes, men der er maaffe faa eller ingen Steder i Landet, hvor der kan være Tale om Banegaardens Veligheden, hvor en Flytning kan have faa lidt indgribende Følger som netop i Viborg. I den Henseende kan jeg bede ærede Medlemmer kaste et Blik paa et andet Kort, som er til Stede, nemlig over Viborg By, saa ville de kunne se det. Det er den lavest liggende Del af Byen, nede ved Viborg Sø, en Gade, som i Forvejen aldrig nogenstunde har været Søde for nogen stor Handel, Industri eller Virksomhed, det er den, der vil lide noget. Men man har her overset, at naar Banestationen flyttes længere mod Syd, som det har været paatænkt fra Ministeriets Side, saa vilde det helt naturligt, ja nødvendig føre til, at der maa anlægges nye Vejforbindelser fra denne Station, nemlig over til Hovedlandevejen fra Aarhus til Viborg, og naar Færdselen derefter vil komme til at gaa denne Vej, vil den alligevel i Fremtiden ikke gaa ad Nædergade i Viborg, og for saa vidt der kan være nogen Fare for, at Forandring i Kommunikationerne skulde føre til en Forringelse af en Del Steder, vil den ogsaa indtræde, naar Viborg Station ikke bliver flyttet, men bliver liggende. Jeg tør altsaa antage, at af Argumenter mod Stationens Flytning bliver der kun det ene tilbage, Millioner, eller rettere sagt de Par hundrede Tusinde Kroner, og lad os saa aldeles nøgternt se paa, hvad det er, det her drejer sig om. Den ærede Minister maa vel finde det ganske naturligt, at vi her lægge hans egne Beregninger til Grund, og efter disse vil, efter hvad der forelaa ved anden Behandling, Stationens Flytning medføre en forøget Udgift af 239,000 Kr.; naar saa de Herrer Forslagsstillere trække 35,000 fra, nemlig de 10,000, som Byen giver, og de 25,000, som Amtsrådet har tilbudt at ville give, saa bliver der til Rest 204,000 Kr. Men, siger den ærede Minister, det er ikke tilstrækkeligt, thi der vil ogsaa komme Ekspropriationsudgifter til. Hvad dette Punkt angaar, kan jeg ganske henholde mig til det ærede Medlem for Hjørring Amts 1ste Valgkreds. Ekspropriationsudgifterne paa det Stykke, her er Tale om, kunne umulig blive mere end den Sum, han nævned, jeg tror, han sagde 50—60,000 Kr. Men jeg veed ikke rettere, end at man heller ikke har taget Ekspropriationsudgifterne med i Betragtning, for saa vidt Flytningen ikke finder Sted. Efter hvad der er

blevet berettet mig fra Viborg, vil der nemlig, naar den nævrende Banestation skal blive liggende væsentlig paa samme Plads, men dog rykkes mere mod Syd, maatte eksproprieres 2—3 Tdr. Land og vel at mærke, det er Jord, som ligger saa at sige inde i Byen, og hvoraf en meget stor Del er en Planteskole, den maaffe ikke ganske ubekendte Kiegeste Planteskole, og det er sikkert nok, at naar der bliver Spørgsmaal om at ekspropriere 30—40,000 Rb.-Alen paa det Sted, vil denne Ekspropriation ikke blive ganske billig, man faar næppe denne Jord for en Krone Rb.-Alen, og saa henstiller jeg til de Herrer, om de selv ville behage at foretage Regnestykket, om det, der kan medføres af yderligere Beføstning ad Ekspropriationsvejen, kan faa noget at betyde, naar man holder de to Ekspropriationsudgifter op mod hinanden. Saa kommer, som det ogsaa blev udtalt af det ærede Medlem for Hjørring Amts 1ste Valgkreds, den nye Vej, der skal anlægges, og den tror heller ikke jeg, man kan nægte. Naar alt dette slaas sammen, føler jeg mig overbevist om, at de 204,000 Kr. ere rundelig nok til at dække Merudgiften, og jeg kunde fristes til at sige, at dersom Ministeren vilde sige: Jeg skal ikke modsette mig Sagen, dersom de kunne gøre det for 204,000 Kr., vilde jeg søle mig tilfreds, thi jeg føler mig overbevist om, at det nok skulde vise sig, at denne Sum var tilstrækkelig. Men hvorfor vil den ærede Minister ikke sige noget saadant? Har han andre Grunde mod Flytningen end den finansielle? Er der andre Grunde, saa var det jo yderst ønskeligt, om vi kunde faa dem at vide, men er der ikke andre Indvendinger at gøre end Merudgiften, og man er enig om, at et Par Hundrede Tusinde Kr. vilde man ikke anse det for at være urigtigt at ofre for at faa en i alle Henseender bedre beliggende Banegaard, saa maatte vi jo kunne ende den Sag paa den Maade, at vi blive enige om følgende: Kan det gøres for denne Sum, skal det blive gjort, og Ministeren siger saa nu, at han vil nærmere lade det undersøge. Det er noget, jeg vil anbefale til den ærede Ministers velvillige Overvejelse. Men jeg kan til Slutning ikke andet end gentage, hvad jeg udtalte allerede ved 2den Behandling, at naar man taler om Udgifterne, berører den finansielle Side af Sagen, er det efter min Mening den allerdaarligste Finanspolitik kun at anvende henimod en halv Million og faa noget, som vedblivende er slet, for at spare et Par Hundredtusinde Kroner, medens man ved at lægge dem til kunde faa noget, der var godt. De Foran-